

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Τήν Κυριακήν, 1^η /14^η Ιουνίου 2020, Κυριακήν τῶν Ἀγίων Πάντων καί ἡμέραν μνήμης τοῦ Ἀγίου Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφου καί μάρτυρος, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἀναπληρῶν τήν ἔλλειψιν πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος, λόγω τῆς λοιμώδους νόσου τοῦ κορονοϊοῦ, ἐλειτούργησεν εἰς τό Προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Προσκυνήματος Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου καί τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰγνατίου, Λεοντίου καί Ἀρτεμίου, ψαλλόντων τοῦ Βασιλείου Γκοτσοπούλου δεξιὰ καί τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος τῶν Ραφιδίων ἀριστερά ἀραβιστί μετά μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ πιστῶν, οὐχί βεβαίως εἰσέτι ὡς ἄλλοτε.

Ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ, ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνε κήρυγμα ἔχον ὡς ἑξῆς:

“Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς: «Πᾶς οὖν, ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ’ ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτόν καὶ ἐγὼ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς...καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος», (Ματθ. 10, 32-38).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν μέσῳ τῶν ἐπιβληθέντων περιοριστικῶν μέτρων, ἐξ αἰτίας τῆς λοιμώδους νόσου τοῦ Corona Virus, ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ἀγιογραφικῷ προσκυνήματι τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, ὡς καὶ τοῦ τόπου τῆς θαυμαστῆς συνταντήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τὴν ἐορτὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης Ἀγίων Πάντων, ἐξαιρέτως δέ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφου, τοῦ ἐκ τοῦ τόπου τούτου, «φλαουῖας νέας Πόλεως Παλαιστίνης» καταγομένου.

Ἡ τῶν Ἀγίων Πάντων ἐορτὴ ἀποτελεῖ προέκτασιν τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, δηλονότι τῆς ἐν εἵδει πυρίνων γλωσσῶν οὐρανόθεν ἀποστολῆς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς Ἁγίους Μαθητάς καὶ Ἀποστόλους τοῦ Κυρίου.

Καὶ τοῦτο, διότι οἱ ἀποτελοῦντες τό νέφος πάντων τῶν ἁγίων, προφῆται, οἱ τὴν ἔλευσιν Χριστοῦ τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, Ἀπόστολοι, οἱ τῶν ἐθνῶν σαγηνευταὶ καὶ ἀλιεῖς τῶν ἀνθρώπων, Μάρτυρες οἱ βασάνους καὶ αἰκισμούς ὑπομείναντες, Πατέρες θεοφόροι οἱ τῇ φωτιστικῇ δυνάμει τοῦ Ἀγίου Πνεύματος τὴν ὑγιαίνουσαν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἀσφαλῶς δογματίσαντες, ὁ δῆμος τῶν ὁσίων καὶ Δικαίων ὁ χορός, τῶν τιμίων Γυναικῶν καὶ λοιπῶν ἁγίων τῶν τὰ πάθη τῆς σαρκὸς νεκρωσάντων καὶ ἐν οὐρανοῖς σὺν ἀγγέλοις εὐφραينوμένων.

Οὗτοι πάντες κοινωνοί καί μέτοχοι ἐγένοντο τῆς δωρεᾶς τοῦ Παρακλήτου, τούτέστιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διά τοῦ ὁποίου κατά τόν θεῖον Παῦλον προσεληλύθασιν Σιών ὄρει καί πόλει θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ καί μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρει καί Ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων», (Ἐβρ. 12, 22-23).

Ἡ «πόλις θεοῦ ζῶντος» εἶναι ἡ περιβόητος Ἱερουσαλήμ· ἀλλ' Ἱερουσαλήμ ἡ ἐπουράνιος, δηλονότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων τοῦ θεοῦ, ἡ ἐπουράνιος Ἐκκλησία, ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν κατά τόν Ζιγαβηρόν. Τύπος καί εἰκὼν τῆς ἐπουρανίου ταύτης Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐπίγειος Ἱερουσαλήμ, τούτέστιν ἡ ἐπίγειος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία, οὗσα τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, (Κολ. 4,24) καί «Αὐτός [ὁ Χριστός] ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (Κολ. 1,18), εἶναι ὁ χῶρος καί ὁ τόπος, ἔνθα τό Ἅγιον Πνεῦμα οὐσιωδῶς κατοικεῖ καί συνέχει καί συγκροτεῖ ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. «Ὅτι ἐν αὐτῷ [τῷ Χριστῷ καί τῷ σώματι Αὐτοῦ] κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς», (Κολ. 2,9) κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός ἐγένετο τό ὑπόδειγμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῶν θελόντων σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, (Α΄ Τιμ. 2,4) . «Χριστός ἔπαθεν ὑπέρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ»· (Α΄ Πέτρ. 2,21) διδάσκει ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος.

Ὅντως, πάντες οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἀνεδείχθησαν μιμηταί τοῦ Χριστοῦ, ἕκαστος ἀναλόγως τοῦ χαρίσματος καί τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, ἀκούοντες εἰς τήν πατρικὴν προτροπὴν τοῦ ἱερωτάτου Παύλου λέγοντος: «Μιμηταί μου γίνεσθε, ὡς καὶ γὰρ Χριστοῦ», (Α΄ Κορ. 11,1), καί «ἐμοί γάρ τό ζῆν Χριστός καί τό ἀποθανεῖν κέρδος», (Φιλιπ. 1,21). Ἑρμηνεύοντες τόν Παύλειον τοῦτον λόγον, ὁ μέν ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει: «Καινὴν τινα ζωὴν ζῶ καί ὁ Χριστός μοι ἐστὶ τὰ πάντα, καί πνοή καί ζωὴ καί φῶς», ὁ δέ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης λέγει: «Οὐδέν τῶν ἀνθρωπίνων τε καί ὑλικῶν παθημάτων ἐν ἐμοί ζῆ, οὔτε ἡδονή, οὔτε λύπη, οὔτε θυμός, οὔτε φόβος... οὐκ ἄλλο τι τῶν τήν ψυχὴν διὰ τινος σχέσεως κηλιδούντων, ἀλλ' ἐκεῖνός μοι μόνος ἐστίν, ὅς οὐδέν τούτων ἐστί. Πᾶν γάρ τό ἔξω τῆς ἐκείνου φύσεως θεωρούμενον ἀποξυσάμενος, οὐδέν ἔχω ἐν ἐμαυτῷ τοιοῦτον, οἷον ἐν ἐκείνῳ οὐκ ἔστιν· οὐ χάριν ἐμοί τό ζῆν Χριστός».

Πάντες οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζονται ὡς γνήσιοι διάκονοι καί ἐργάται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τοῦ θεοῦ Πατρός, πολλῶ δέ μᾶλλον τῆς νέας ἐν Χριστῷ τῷ Υἱῷ καί Θεῷ Διαθήκης. Ὁ σοφὸς Παῦλος ἀποκαλεῖ τούς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου «εὐωδία Χριστοῦ» εὐχάριστον εἰς τόν θεόν: «Ὅτι Χριστοῦ εὐωδία ἐσμέν τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις καί ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις», (Β΄ Κορ. 2, 15) .

Ἡ εὐωδία αὕτη τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀγιωσύνην τῶν φίλων, δηλονότι τῶν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ κατά τό εἰρημένον: «ἅγιοι ἔσεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμί», (Α΄ Πέτρ. 1, 16 /Λευϊτ 11, 44). Οἱ δέ ἅγιοι τοῦ θεοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ὑμνοῦν καί διηγοῦνται τὴν δόξαν Αὐτοῦ, ὡς ψάλλει ὁ Δαυΐδ: «γενεὰ καί γενεὰ ἐπαινέσει τὰ ἔργα σου καί τὴν δυνάμιν σου ἀπαγγελοῦσι· τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἀγιωσύνης σου λαλήσουσι καί τὰ θαυμάσιά σου διηγήσονται», (Ψαλμ. 144, 4-5).

Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς ἔπραξε λόγῳ τε καί ἔργῳ ὁ σήμερον ἐξόχως τιμώμενος μεταξὺ

τῶν Ἀγίων Πάντων, Ἰουστῖνος ὁ «θαυμασιώτατος» -κατά τόν Τατιανόν- καί «φιλόσοφος καί μάρτυς» κατά τόν Τερτυλλιανόν. Κατά δέ τόν Εὐσέβειον Καισαρείας, καταδιωχθεῖς ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος ὡς Χριστιανός, χάρις εἰς τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ [εἰδωλολάτρου φιλοσόφου] Κρήσκεντος, τέλος «θείῳ κατακοσμεῖται μαρτυρίῳ» ἀποκεφαλισθεῖς ἐπὶ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου ἐν Ρώμῃ περὶ τό ἔτος 165, μετ' ἄλλων Χριστιανῶν. Ὅχι μόνον τό «θεῖον μαρτύριον» ἀλλά καί τὰ ὑπέρ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἀπολογητικά αὐτοῦ συγγράμματα «λαλοῦσι καί ἀπαγγελοῦσι τήν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἁγιοσύνης τοῦ θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ».

Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἀνεδείχθησαν ἄξιοι τῆς ἐπωνυμίας τοῦ Χριστοῦ, διότι οὗτοι δέν ἠρνήθησαν, ἵνα «λάβωσιν τόν σταυρόν Αὐτοῦ καί ἀκολουθήσωσι ὀπίσω Αὐτοῦ», (Ματθ. 10,38). Κέρδος καί ἀνάπαυσις αὐτῶν ἦτο “τό παθεῖν ὑπέρ τῆς εὐσεβείας”, κατά τόν Βασίλειον Σελευκείας, (PG. 85, 464B). Ὁ δέ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος ἀποκαλεῖ τόν Χριστόν «ὁ ἐμός ἔρως», ἀκούων εἰς τόν θεῖον Παῦλον λέγοντα: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός», (Γαλ. 2,20). Οἱ ἅγιοι γενόμενοι μέτοχοι τῆς Χάριτος τοῦ θεοῦ ἀναγνωρίζονται μετὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων: «Ὦντως ἰατροί τῆς οἰκουμένης ἐκεῖνοι, καί γεωργοί καί κυβερνῆται· ἰατροί μέν, ἐπειδὴ νοσήματα ἐθεράπευν· γεωργοί δέ, ἐπειδὴ τόν λόγον τῆς εὐσεβείας κατέσπειρον· κυβερνῆται δέ, ἐπειδὴ τό κλυδώνιον τῆς πλάνης ἔπαυσαν».

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τιμῶντες τήν μνήμην τῶν ἁγίων Πάντων, ἐξαιρέτως δέ τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Λιμένα σωτηρίας, τόν Βαπτιστήν, Ἀποστόλους, Προφήτας καί Μάρτυρας, σύν Ἀσκηταῖς, Θεῖους Διδασκάλους, καί ἱερεῖς, Πατριαρχῶν τε σύλλογον, καί ἱερομάρτυρας εὐκλεεῖς, γυναικας φιλοθέους, Ὑσίους καί Δικαίους, νῦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν». Ἀμήν, ἔτη πολλά”.

Μετὰ τήν θείαν Λειτουργίαν, ὁ ἡγούμενος καί ἀνακαινιστής τοῦ Προσκυνήματος τούτου καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος καί ἐορτάζων Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστῖνος ἐδεξιώθη τήν Πατριαρχικὴν Συνοδίαν εἰς μεσημβρινήν τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας